

RESUM

LA FRONTERA DILUIDA. *Arquitectures* efimeres en el cine. D' Europa a Hollywood

El cine apareix des de el precis moment en que se conferix moviment real a l'ímage. I no ho fa només, sino acompanyat d'un art ja consolidat com l'arquitectura. Un trobament recent que ha permès que ambdues disciplines vagin agarrades de la mà, nutrint-se l'una a l'altra.

En l'aparició dels primers decorats tridimensionals, l'arquitectura comença a dominar el pla fílmic i permet la conquesta de l'espai cinematogràfic; la seua construcció i el seu desplaçament cap a la càmera, a la volta que augmentava la sensació de profunditat i de realitat. Una realitat fictícia que se configura a través d'aquest espai cinematogràfic i d'una sèrie d'elements que ho constitueixen després de ser aquests filmats: el paisatge, l'escenografia i l'arquitectura. La projecció en la pantalla d'aquest espai, junt a cada un d'aquests elements, genera una realitat cinematogràfica breu, fugaç, efímera, com ho són cada un dels seus elements quan s'imprimen en la pantalla.

Són els adjectius —breu, fugaç, efímera— en els que se tendeixen a definir a l'arquitectura que se construeix per al cine, els decorats arquitectònics. No obstant, no sempre es aixina. Lo temporal pot estar associat, en ocasions, a la permanència, a lo estable, a la transformació. Entre els primers anys de la dècada dels 20 i els últims anys de la dècada dels quaranta del segle XX, en Europa se construïren autèntics decorats arquitectònics efímers; després de terminar la filmació mai més se tornaren a utilitzar. Eren massa exclusius, provocaven un gran efecte, be per la força visual que emanaven, be perquè foren pastura dels moviments artístics del moment. En canvi, l'indústria nord-americana d'Hollywooderen partidària de tornar a utilitzar, després de el rodatge, els decorats que construïen. Buscaven la durabilitat, no l'efecte.

La frontera diluïda, en primer lloc, estudia i valora cada un dels elements que configuren la realitat cinematogràfica: espai, paisatge, escenografia i arquitectura. Seguidament, desenvolupa el concepte efímer en un sentit més ample, comprènent un significat més panoràmic si cap. I ho fa en l'identificació i estudi, en el marc històric i geogràfic establert, dels decorats arquitectònics del cine més rellevants que se construïren baix un marcat caràcter efímer basat en el temps, i aquells altres que, a pesar de construir-se baix eixa idea inicial, permanecieren estables com si foren autèntiques *arquitectures*.